

ПРИМЉЕНО: 14. 11. 2015

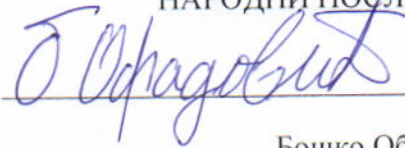
РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
Посланичка група ДВЕРИ
03. новембар 2016. године
Београд

Орг. јед.	Број	Прилог	Вредности
01	181-2849		16

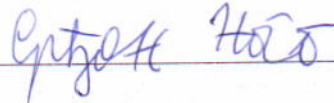
**ПРЕДСЕДНИКУ
НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ**

На основу члана 107. став 1. Устава Републике Србије, члана 40. став 1. тачка 1) Закона о Народној скупштини и члана 150. став 1. Пословника Народне скупштине, подносим **ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПРЕСТАНКУ ВАЖЕЊА ЗАКОНА О ПРИВРЕМЕНОМ УРЕЂИВАЊУ НАЧИНА ИСПЛАТЕ ПЕНЗИЈА**, с предлогом да се узме у претрес.

НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ

Бошко Обрадовић

Срђан Ного

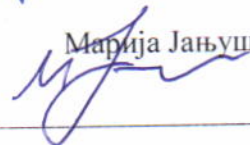
Проф. др Миладин Шеварлић

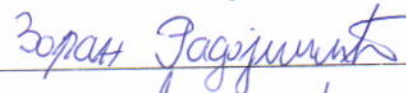
мр Иван Костић

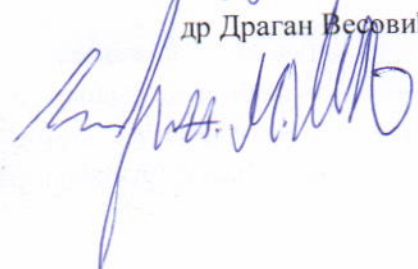
Марија Јањушевић

Зоран Радојичић

др Драган Весовић

ПРЕДЛОГ

**ЗАКОН
О ПРЕСТАНКУ ВАЖЕЊА
ЗАКОНА О ПРИВРЕМЕНОМ УРЕЂИВАЊУ НАЧИНА
ИСПЛАТЕ ПЕНЗИЈА**

Члан 1.

Даном ступања на снагу овог закона престаје да важи Закон о привременом уређивању начина исплате пензија („Сл. Гласник РС“ број 116/14, 88/15 - др.пропис).

Даном ступања на снагу овог закона престају да важе подзаконски општи и појединачни акти донети на основу закона који престаје да важи.

Члан 2.

Даном ступања на снагу овог закона на начин утврђивања и исплате пензија примењују се одредбе Закона о пензијском и инвалидском осигурању, осим ако овим законом није другачије уређено.

Пензије које исплаћује Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање исплаћују се у износу који је био утврђен решењем, а на основу Закона о ПИО.

Члан 3.

Корисницима пензија исплатиће се разлика између износа пензије утврђеног решењем пре ступања на снагу Закона о привременом уређивању начина исплата пензија и умањеног износа пензије до дана престанка важења Закона о привременом уређивању начина исплата пензија, са затезном каматом.

Разлика пензије из става 1. овог члана са затезном каматом, исплаћује се уз редовну исплату пензија, у броју рата који одговара броју месеци за које су иплаћивање пензије по Закону о привременом уређивању начина исплате пензија.

Члан 4.

Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање ће, за сваког корисника пензије којем је исплаћивана умањивана пензија, у року од 60 дана од дана ступања на снагу овог закона, донети решење којим се утврђује износ и начин исплате разлике пензије са законском каматом, из члана 3. овог закона.

Решењем из става 1. овог члана посебно се утврђује укупан износ разлике пензије, број, износ и датум доспећа појединачних рата за исплату разлике пензије са законском каматом.

Члан 5.

Овај закон ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. УСТАВНИ ОСНОВ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Уставни основ за доношење Закона о престанку важења Закона о привременом уређивању начина исплате пензија („Сл. Гласник РС“ број 116/14, 88/15-др.пропис) садржан је у члану 97. Устава Републике Србије, према коме Република Србија, између осталог, уређује и обезбеђује:

- остваривање и заштиту слобода и права грађана; уставност и законитост,
- својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине;
- систем социјалног осигурања, других облика социјалне сигурности и друге економске и социјалне односе од општег интереса;

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Закон о привременом уређивању начина исплате пензија је у примени од 28. октобра 2014. године. Одредбе Закона су у колизији са Уставом, јер се њима смањују и одузимају стечена права пензионера. Пензија, односно висина пензије, је имовинско право, које је садржано у корпусу људских права гарантованих Уставом, па се и на пензије односе све одредбе Устава којима се штите људска права а према следећем:

Чланом 20. Устава прописано је да се достигнути ниво људских права не може смањивати, те да та права могу бити ограничена законом само ако то допушта Устав, у обиму неопходном да се уставна сврха ограничења задовољи и без задирања у суштину зајамченог права. Примена ове уставне одредбе је доведена у питање доношењем Закона о привременом уређивању начина исплата пензија. Мада је у називу Закона и његовом члану 1. наведено да се њиме „уређује начин исплате пензија“, чиме је маскирана суштина, Законом се битно смањује висина односно износ пензије утврђене у складу са Законом о ПИО.

При томе, чланом 1. Закона одређен је почетак али не и крај исплате тако умањених пензија, па би умањење могло трајати у недоглед, будући да Закон не садржи одредбу која би, макар посредно, дефинисала трајање исплате умањених пензија. Одредбама члана 2. и 3. Закона пензије су умањене у мери која значи битно смањење стеченог права на пензију, што уз неограничен рок трајања умањења, као и одредбу члана 4. да се исплате умањених

пензија сматрају коначним, значи задирање у суштину права на пензију заснованог на Закону о ПИО.

Чланом 21. Устава забрањена је свака дескриминација, непосредна или посредна, при чему се, поред осталих основа евентуалне дискриминације, посебно апострофира забрана дискриминације по основу имовног стања и старости. Супротно цитираној одредби, Законом у целини дискриминисани су пензионери у односу на остале категорије становништва, па и у односу на запослене у јавном сектору, јер су поједине пензије смањене и преко 20%, док су плате у јавном сектору једнако смањене за 10%, па је износ смањења тих пензија и 100% већи одсмања плата, а бројне друге категорије становништва немају никаквих обавеза у сврху стабилизовања државних финансија. У оквиру пензионерског корпуса, дискриминисани су они са већим квалификацијама, стажом и уплатама у пензиони Фонд, јер се њихове пензије умањују у већем проценту и апсолутном износу, а њихов егистенцијални положај релативно више погоршава у односу на остале пензионере.

Члан 58. Устава јамчи се мирно уживање имовинских права стечених на основу закона и у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне. Супротно томе, Законом се од пензионера бесповратно одузима део пензије стечене по закону. По Уставу, могло би сез аконком ограничити располагање делом пензије, али само уз правичну накнаду. То значи да би се могла за одређено време исплаћивати мањ апензија од по закону стечене, али само као позајмица, која би, по престанку потребе која ју је изазвала, била враћена уз двогварајућу камату.

Чланом 70. Устава прописана је обавеза Републике Србије да се стара о економској сигурности пензионера. У образложењу Предлога Закона Влада наводи да су „разлози за доношење овога Закона садржани ... у потреби да се обезбеди финансијска одрживост пензионог система ..имајући у виду околност да су средства обезбеђена у Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање недовољна ...“. Овакво образложење је цинично, јер је садашње стање средстава у Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање управо последица тога што Република Србија кроз дужи период уназад није извршавала своје обавезе из члана 70.ст. 2. Устава и Закона о пензијском и инвалидском осигурању, а то углавном не чини ни сада. Влада Републике Србије је толерисала и толерише неуплаћивање доприноса за ПИО, рад на црно, превремено пензипнисање, маипулације са инвалидским пензијама, ненаменско трошење средстава Фонда за ПИО, узурпацију непокретне имовине Фонда и слично. Кривицом извршне власти, Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање је девастиран, а зато се, ни криви ни дужни, кажњавају пензионери трајним и драстичним смањењем пензије. Стога, произлази да је Закон супротан одредби става 2. члана 70. Устава.

Одредбе закона су у супротности са одредбама члана 1. II Протокола уз Конвенцију о људским правима и основним слободама о заштити имовине, који гласи:

„Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Предходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.“

Сагласно цитираној одредби, а и пракси Европског суда за људска права, одузимање или ограничење права на уживање имовине допуштено је само ако су кумулативно испуњена три услова: 1) мора бити легално – под условима прописано законом, 2), легитимно – у